

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Žehnání zrestaurovaného misijního kříže

Červenec 2021

Slavnost Těla a Krve Páně s eucharistickým procesím 6. 6. 2021

Požehnání opraveného Misijního kříže u kostela 13. 6. 2021

JÁ A MINISTRANTSKÁ SLUŽBA

Jsem ministrantka. Holka a ministrantka? Ano, i s touto otázkou jsem se často setkávala. Nebylo vždy snadné a komfortní být jedinou holkou mezi pánským složením ministrantů, avšak u oltáře jsem si vždy uvědomila, že na tom vůbec nesejde a na tento předsudek se není třeba dívat. Letos je to 12 let od mého startu v této službě. Ministrovat jsem začala, když jsem se připravovala na své první svaté přijímání. Byla jsem tehdy ve 3. třídě a poté, co nám tehdejší pan farář nabídl, abychom si ministrování přišli na večerní mši svatou vyzkoušet, jsem neváhala ani minutu. Inspirovali mě starší kamarádi, jejichž službu u oltáře jsem vždy s obdivem z lavice pozorovala. Teď se jako už starší ministrant snažím inspirovat ty mladší, aby ve službě vytrvali. Aby si nejen uvědomovali, že mají sloužit ke chvále Boží, ale aby je také služba bavila a měli z ní radost, protože jde o setkání s Kristem, v celé jeho podobě.

A jak já sama ministrování prožívám? Důležité je si přiznat, že každému občas onen specifický úkol – nošení svíček, konvíček, misálu či četba čtení – může připadat stereotypní. Jeden by možná řekl: vždyť je to pořád dokola... Ale opak je pravdou. Když se setkáváme se svým nejlepším kamarádem, pokaždé je to setkání jiné. Pokaždé máme jinou náladu, někdy jsme smutní, jindy veselí, pokaždé prožíváme něco jiného a něco jiného si povíme. Nikdy nejsou naše setkání úplně stejná. A takto by se dalo obyčejné setkání s kamarádem přirovnat k ministrantské službě u oltáře a neobyčejnému setkáním s Pánem Ježíšem – naším nejlepším a nejvěrnějším přítelem. Každá mše svatá je totiž svým způsobem úplně jiná. Nemění se jen naše aktuální nálada, starosti či radosti, se kterými za Ním přicházíme a s nimiž se Mu můžeme svěřit. Mění se také Jeho promlouvání k nám, které probíhá formou četby různých liturgických textů, které, jak víme, jsou na každé mši svaté jiné a prostřednictvím nichž k nám Ježíš promlouvá a odpovídá na naše otázky. Když smím číst čtení, prožívám to tak, jako když Ježíši propůjčuji svá ústa, aby mohl mluvit k ostatním lidem. Když nesu svíčky, chystám kalich nebo držím knihy, propůjčuji Ježíši své ruce, abych mohla sloužit lidem nebo knězi. Během ministrování jako ministrant propůjčuji sebe samého do služby Kristu. Vždyť přece samotné slovo ministrant pochází z latinského *ministrare*, to znamená sloužit. A já si díky této službě začínám stále více uvědomovat a být vděčná za dary, které jsem obdržela. Například za dar řeči, díky kterému smím vždy s nadšením přijímat službu četby čtení nebo přímluvných modliteb a přinášet tak božímu lidu obsah Písma svatého.

Ministrování ale mši svatou nekončí. Je vhodné přenášet tuto službu do svého osobního života a žít opravdovým křesťanským životem. Sama tuto službu přenáším do svého života a studia zdravotně sociální práce, kdy se

stejně jako u oltáře také snažím sloužit formou propůjčení sebe samé, svých rukou, skutků a slov, aby sám Ježíš mohl skrze mě přicházet mezi lidi, se kterými pracuji, se kterými se setkávám a prokazovat jim dobro.

Když sloužím u oltáře jako ministrant, mám to štěstí být výjimečně blízko Ježíši, skrytému v Nejsvětější svátosti. A to považuji za opravdu velkou výsadu! Smím být ve středu celého dění a z takové blízký prožívat tajemství proměnění, kdy se malý kousek chleba stává Kristovým Tělem a víno jeho Krví. Smím se spoluúčastnit toho velkého gesta lásky, kdy se nám sám Bůh dává a chce nám být nablízku. Chce nás vyslechnout ze všeho, co tíží naše srdce, s čím si nevíme rady nebo čeho se bojíme. Chce nám pomáhat, nasměrovat a dávat nám sílu do každého dne našeho života, do všech jeho nesnází. Jen je třeba za ním přijít a prosit ho o pomoc, hledat řešení a směr. Protože, jak sám říká: „Proste a bude Vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává; kdo hledá, nalézá, a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.“ (Mt 7:7-8) Sama vím, jak je tato služba časově náročná, ale díky tomu, že nechodím ministrovat jen jednou za čas nebo pouze v neděle a svátky, ale svou službu, energii a čas nabízím také při ranních či večerních mších svatých ve všední dny, při svatbách nebo pohřbech, dokážu růst v opravdovějším a hlubším přátelství a vztahu s Ním.

Často se někteří z mých přátel nad mou službou ministrování pozastavují a já se dostávám do situace vysvětlování a zodpovídání otázek typu proč nemůžu nedělní ranní mši svatou vynechat, proč jdu večer zase do kostela, když jsem tam byla včera nebo co ono ministrování vlastně znamená a obnáší. Tyto situace nejsou vždy moc příjemné a člověk má tendenci chodit kolem těchto otázek oklikou, a když už k nim dojde, snažit se z nich „nějak vymluvit“. Ale „Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi.“ (Mt 10:32), nám říká Pán Ježíš. Na to myslím v každé takové situaci dotazování ze strany těch, kteří o této službě neví skoro nic a vybízím i Vás, ministranty, abyste se o ministrantské službě nestyděli před svými kamarády mluvit. Spíše naopak! Je se čím chlubit, že smíme – jako ministranti – být tak blízko tomu velkému zázraku při mši svaté. Proto se nestydíme k této významné a důležité funkci přiznat před lidmi. Přece nechceme být zapření před Otcem v nebi. A vy, kteří o ministrování uvažujete, neváhejte začít. Přinese vám to mnohem víc, než čekáte a ze svého místa vám můžu zaručit, že nebudete litovat!

Moc děkuji za příležitost zamyšlení se na toto téma, které mi umožnilo si opět připomenout důležité chvíle a přínosy ministrování.

AK

Zápis ze schůze pastorační a ekonomické rady ŘKF **Dolní Benešov ze dne 24.6.2021**

Přítomni:

P. Pavel Kuchař - farář, Pavel Burian, Jan Harazim, Marie Babíková, Otmar Diehel, Monika Hudeczková, Jiří Adamík, Martin Chříbek

Hosté: Vojtěch Kolář

- přivítání členů farní rady a krátká vstupní modlitba

Objekty - současný stav a výhledy:

- informace pana faráře o zahájení opravy elektroinstalace v kostele sv. Martina. Projekt je již připraven, proběhlo již jednání s památkáři, práce by měly být zahájeny v průběhu srpna. Konkrétní průběh bude ještě upřesněn, stejně jako případné omezení provozu kostela. S tím bude spojeno i rozhodnutí, zda se letos uskuteční tradiční Poděkování za úrodu, či zda nebude lepší uskutečnit tuto farní slavnost v Zábřehu

- pan farář také informoval o již dokončených akcí – opravě misijního kříže v DB a opravě zákristie a výměnu koberce v presbytáři zábřežského kostela. Poděkoval sponzorům a všem, kteří byli jakýmkoliv způsobem nápomocni

- momentálně také probíhá oprava střechy nad presbytářem Červené kaple, kterou darem farnosti ve výši 225 tis. podpořilo Město Dolní Benešov

- farní rada diskutovala o dalších navazujících opravách po ukončení nové elektroinstalace, je potřeba vyměnit dveře v kostele (z důvodu jiných priorit odloženo) a také kostel vymalovat

- dokončení farní zdi – potřeba oslovit ochotné farníky – zedníky a provést opravu svépomocí

Pastorace + logistika:

-byla projednána nabídka uskutečnit ve farnosti výstavu sdružení Člověk a víra, což farní rada podpořila a také možnost zpracování puzzle s fotem kostela

- o případném využití financí z letošní a loňské Postničky farní rada zatím nerozhodla

- Šípková slavnost letos nebude

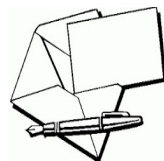
- O. Diehel navrhnul možnost zapojení farnosti do Noci kostelů, např. možností návštěvy kostelní věže

V Dolním Benešově 27. 6. 2021

Zapsala: Monika Hudeczková

NAD PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ

Milí čtenáři, rád bych poděkoval za příspěvek nebo příspěvky, kterými chcete obohatit náš zpravodaj Nedělníček, ať už jste zdejší nebo přespolní. Velmi si toho vážíme! Možná tyto řádky mohou inspirovat nebo pomoci někomu z vás, když váháte napsat svou zkušenost nebo váš prožitek k rozšíření obzoru druhých. Zkuste to ...

PKF

JENE, CO JSI ZAČ?

Určitě si každý z nás, kdo se někdy účastnil nedělní bohoslužby, příp. jakékoliv jiné liturgie všiml, že se občas čte **Evangelium podle Jana**. Kdo to vlastně byl ten apoštol Jan, evangelista, kterého v rámci liturgických textů tak často slýcháme?

Svatý Jan zaujímá jedinečné místo mezi vyvolenými učedníky našeho Spasitele. Tento apoštol a evangelista, byl bratrancem Ježíše Krista z matčiny strany. Tak jako u ostatních apoštolů není znám rok jeho narození, je však pravděpodobné, že byl ze všech nejmladší. Pocházel z Betsaidy v Galilei, podobně jako apoštol Petr. Jeho otec byl rybář Zebedeus a matka se volala Salome. Svátý Jan byl učedníkem Jana Křtitele a s jeho souhlasem se stal i učedníkem Ježíšovým.

Ježíš ho nejvíce miloval, a proto je označován za “miláčka Páně”. Zároveň je však považován za autora novozákonního spisu “Evangelium podle Jana” pojednávajícím o životě Ježíše Krista. Spolu se svým bratrem Jakubem a sv. Petrem patřili ke Kristovým nejbližším učedníkům, kteří byli účastni Proměnění Páně na hoře Tábor, vzkříšení Jairovy dcery a modlitby Páně v Getsemanské zahradě. Když byl Kristus ukřižován, jediný z učedníků, který neutekl, byl právě Jan, který spolu s Bohorodičkou, Salome a Marií Magdalskou zůstal až do jeho skonu.

Ježíš Kristus mu z kříže svěřil do opatrování svoji matku Marii. Sv. Jan tehdy přijal přesvatou Bohorodičku do svého domu a pečoval o ni až do jejího skonu kolem roku 50 a teprve poté se vydal plnit své misionářské povinnosti. Svátý Jan se dožil vysokého věku i přesto, že ho mučili a jako jediný zemřel přirozenou smrtí ve vyhnanství na ostrově Patmos.

Za krutého pronásledování křesťanů, v době císaře Domiciana, se apoštol Jan údajně nacházel v Římě. Byl prozrazen a po strašném mučení nařídil císař, aby byl hozen do kotle s vařícím olejem. Podle legendy se olej změnil v osvěžující lázeň a nijak odsouzenci neublížil. Pak byl apoštol odsouzen k vyhnanství.

Svatý Jan napsal své evangelium, kde popsal vícero událostí, které jiná evangelia nepopisují (Matouš, Marek a Lukáš). Jeho evangelium popisuje vícero událostí, které Jan osobně zažil v průběhu svého života s Ježíšem. Kromě evangelia je rovněž autorem i tří listů a Zjevení apoštola Jana. Jeho kniha „Vidění sv. Jana“ čili „Apokalypsa“ je nejkontroverznějším dílem Nového zákona. Napsal ji právě ve vyhnanství na ostrově Patmos asi v letech 94 až 95. Když císař Domician zemřel, odjel Jan do Efezu a tam napsal svoje evangelium v posledním desetiletí svého života. Zemřel kolem roku 100.

..... a teď již víme, co se událo před 2 000 lety, ale více věříme tomu, co se událo před několika sty milióny let ... P R O Č ?

MP

Perokresba je z knihy Leben der Heiligen Gottes, vydaná v roce 1880

HOST V NAŠÍ FARNOSTI

Mgr. Vojtěch Kolář

Od 21. června 2021 je v naší farnosti na své dvoutýdenní pastorační praxi bohoslovec, který ukončil první ročník Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Byl tak laskav, a poskytl nám rozhovor pro náš Nedělníček.

„Vojtěchu, prozrad'te nám něco o sobě. Kdo je ten bohoslovec, který nás poctil svou návštěvou?“

„Jmenuji se Vojtěch Kolář. Narodil jsem se v Zábřehu na Moravě v roce 1981, takže mi bude letos čtyřicet let.

Vždycky říkám, že pocházím ze dvou farností, které spolu sousedí a kde jsem vyrůstal.

Je to Svěbohov a Jedlí.

Svěbohov je rodná obec mého tatínka, kde jsem měl prarodiče z tatínkovy strany, byl jsem tam pokřtěn a bydleli jsme tam s rodiči až do mé maturity.

Jedlí je rodištěm maminky, kam se pak rodiče přestěhovali. Tady jsem byl biřmován a mám tu ještě stále své prarodiče. Vzorně o ně pečuje maminka s tatínkem a loni jsme s nimi oslavili sedmdesát let jejich společného života. Takže když říkám, že jedu domů, jedu do Jedlí.“

„Máte sourozence?“

„Mám dva sourozence, bratra Václava, který je o tři roky mladší, a sestru Marii, ta je o šest let mladší. Bratr podniká a po letech v Praze se vrací na rodné Zábřežsko, sestra zatím zůstává v Praze, kde pracuje v ekonomickém oboru, který studovala. Oba jsou svobodní, takže rodiče jsou dosud bez vnoučátek.“

„Jaké byly vaše studijní kroky?“

„Po základní škole jsem studoval na Gymnáziu v Zábřehu na Moravě. Byli jsme takový jubilejní ročník, protože jsme maturovali v roce 2000.

Po gymnáziu jsem absolvoval civilní vojenskou službu a po ní jsem se vydal na studia do Prahy. Během deseti let jsem tam studoval nejprve religionistiku (se zaměřením na Blízký Východ) na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, a potom pravoslavnou teologii na Husitské teologické fakultě. V rámci tohoto oboru jsem byl dva roky na stipendiu v Mnichově. Při studiích jsem hodně cestoval a přivydělával jsem si, proto to mé studium bylo trochu delší, než bývá zvykem.“

„A kam směřovaly vaše kroky po ukončení dvou pražských fakult?“

„Po ukončení druhého studijního oboru jsem odešel v roce 2013 do Bulharska jako dobrovolník na misie k českým salesiánům, kteří tam už od 90. let vytrvale působí, hlavně mezi Romy. Od salesiánů jsem se po roce a půl odloučil, ale v Bulharsku se mně natolik zalíbilo, že jsem tam zůstal ještě další čtyři roky. Začal jsem pracovat jako učitel jazyků. Němčinu jsem ovládal díky studiím v Mnichově, i anglicky jsem celkem obstojně znal, ale musel jsem si doplnit vzdělání, jednak pedagogické minimum, a také aprobaci z německého jazyka na Filologické fakultě univerzity v jihobulharském Plovdivu, kde jsem však studoval dálkově. Vyučoval jsem na dvou středních odborných školách. Byla to sice náročná, ale neocenitelná zkušenost do života.“

„Takže mluvíte i bulharsky, kolik těch jazyků vlastně ovládáte?“

„Kromě mateřského jazyka mluvím německy, anglicky, bulharsky, také trochu italsky, rusky a ukrajinsky.“

„Tak a teď to hlavní. Jak to bylo s vaším povoláním ke kněžství. Jak jste to přijal a jak moc jste se bránil?“

„To, že mě Pán Bůh k něčemu volá, jsem cítil už od dětství. Velký vliv na mě měla moje bábinka Ludmila, ministrování a příklady dobrých kněží. Na gymnáziu už jistota povolání narůstala, ale ani má osobnost, ani mé rozhodnutí nebyly tehdy zralé, bylo to s příměsí ctižádosti a paličatosti.“

Po určitých negativních zkušenostech uvnitř církve, které jsem si vyložil jako Boží odmítnutí své ‚velkorysé nabídky‘, jsem se dalším myšlenkám na duchovní povolání začal bránit. Bůh měl se mnou ovšem neskutečnou trpělivost, a všechny mé cesty, které jsem pokládal za úhybné manévry, ve skutečnosti využil k tomu, aby mě něžně přivedl zpátky k sobě. Boží volání tiché a jemné se pořád ozývalo i po tolika letech. Byla to dlouhá a klikatá cesta, ale v Bulharsku už mi bylo jasné, že musím odpovědět.

Bulharsko bylo pro mě vůbec velikým přínosem, protože jsem tam nabral cenné zkušenosti, jak pedagogické, z působení na školách mezi demotivovanou mládeží často z neúplných rodin, tak i ‚misionářské‘, když jsem se ‚díval pod ruce‘ salesiánům pracujícím s romskými dětmi.“

„Jak to vypadalo po návratu domů? Pokračoval jste jako učitel?“

„Po návratu domů jsem nemohl vyučovat, protože trvalo celý rok, než mi v České republice nostrifikovali pedagogické vzdělání z Bulharska, a tak jsem pracoval půl roku v Armádě spásy s bezdomovci.

V té době jsem si oblíbil poutní místo Maria Hilf. Potřeboval jsem doladit poslední detaily svého rozhodnutí. Chodil jsem tam nepravidelně na noční křížové cesty a na první soboty a Pannu Marii Pomocnici jsem prosil, aby mi ukazovala cestu, kterou hledám. Svou rodnou olomouckou arcidiecézi jsem opustil před dvaceti lety, a cítil jsem proto svobodu sloužit i jakékoli jiné diecézi. A tak rád říkám, že Panna Maria ze Zlatých Hor mě poslala studovat za Diecézi ostravsko-opavskou. Se svou přihláškou do semináře jsem se proto obrátil na biskupství v Ostravě.“

„A jak probíhal začátek studia v Olomouci?“

„Do Teologického konviktu, což je takový předstupeň semináře, vlastně ‚nultý ročník‘, kterým musí každý projít, jsem nastoupil na podzim roku 2019. Bylo nás tam 19 a po půl roce přišel Covid-19.“

„Takže se dozvíme, jak probíhá výuka v covidové době v konviktu a v semináři.“

„Mezi konviktem a seminářem je podstatný rozdíl. Konvikt je taková příprava, kde studium ještě není tou nejdůležitější náplní. Důležitější je rozlišit, jestli je člověk lidsky normální a zralý ke kněžské službě. Ještě nelze mluvit o připravenosti, ale je možné zjistit, zda například nemá zkreslené představy o kněžství.

Na rozdíl od bohoslovců prvních a dalších ročníků, kteří chodí na teologickou fakultu jako klasičtí studenti, docházejí do konviktu externí vyučující (často přímo z fakulty). Bohoslovci někdy posměšně říkají, že konvikt je taková školka, je to však oficiální školské zařízení, které spadá pod ministerstvo školství, a proto (zatímco v prvním semestru v konviktu probíhala klasická výuka včetně duchovního programu a návštěv farností) se na jaře, když přišel covid, všechno zastavilo, museli jsme jet domů a vrátili jsme se až po Velikonocích, abychom nějak uzavřeli ročník.

Loni v září jsem pak nastoupil do Arcibiskupského kněžského semináře (který sídlí ve stejné budově jako Teologický konvikt). AKS už je církevním zařízením, nikoli školským, a tak, i když ostatní vysokoškoláci museli zůstat doma, mohli jsme být v semináři, protože jsme se prohlásili za jednu rodinu a snažili se dodržovat protiepidemická opatření.

Výuka na Cyrilometodějské teologické fakultě se také nezastavila, ale probíhala distančně. Byli jsme spojeni s pedagogy on-line, a stejně jsme skládali i většinu zkoušek.

Co však neprobíhalo, byly aktivity mimo seminář (návštěvy farností, poutě), ke kterým patří i mentorský program. Na začátku prvního ročníku v semináři dostává každý bohoslovec svého mentora, zkušeného kněze, který ho má provázet celou formací. Jeho úkolem je předat bohoslovcovi své zkušenosti a ukázat mu, jak může kněz prožívat nevšední i všední situace ve svém životě. Mentoři nám byli přiděleni už na podzim. Měli jsme u nich strávit hned několik víkendů během školního roku, což se neuskutečnilo, a pak čtrnáct dnů o prázdninách.

Mým mentorem je otec Pavel Kuchař. Seznámili jsme se vlastně po telefonu. Pak jsme se dvakrát letmo viděli v ostravské katedrále a dohodli si termín, kdy k vám nastoupím na svou první prázdninovou praxi. Jenže já jsem byl nedočkavý a zvědavý, a tak jsem přijel už o pár týdnů dřív na biřmování, abych zjistil, kde ten Dolní Benešov vlastně je a jak to tam vypadá. Teď jsem u vás tedy podruhé.“

„Jaké jsou vaše zájmy, nebo koníčky?“

„Co se zálib týče, ze všeho nejraději cestuji. Když jsem to kdysi říkal panu biskupovi, ten se jen pousmál se slovy: „tak tomu je teď konec!“ Ale nemyslím tím jen cesty do ciziny, i když jsem byl několikrát ve Svaté zemi, v Arménii, na Balkáně, v Rusku a na Ukrajině. Je mi velmi blízká historie, kultura i spiritualita zemí na jih a východ od nás, ale neméně rád mám naše tuzemské hory a pěší turistiku. Myslím, že i prázdninové praxe mi poskytnou příležitost k poznávání nových krajů a zákoutí naší diecéze.

Taky rád čtu, ale kvůli studiu na to teď není moc času. Z beletrie mám nejraději historické romány, ale občas i poezii, cestopisy, reportáže nebo životy světců. A rád zpívám, v seminární scholce, u táboráku, kdekoli.

„Jaký jste, Vojtěchu, gurmán? Co máte rád k jídlu, co vám chutná?“

„Nejsem mlsný a pochutnám si na čemkoli, co je s láskou připravené. Ale jestli trváte na tom, že musím něco konkrétního říct, tak mým oblíbeným jídlem je smažený květák s bramborovou kaší.

A pak taky... nevím, jak se to řekne u vás... u nás jsou to ‚šlěšky s makem‘. To už jsem roky nejedl a moc mi to chutná. To tam klidně napište. Jinak mám moc rád ryby, sýry, zeleninu, třeba bulharské zeleninové saláty s pravým balkánským sýrem.“

„Jak se vám u nás líbí? Co vás zaujalo?“

„Co se mi opravdu líbí a co považuji za jedinečné, je panorama vašeho města s kostelem a rybníkem Nezmarem. Místní si to asi ani neuvedomí, ale jen málo míst dokáže vytvořit tak silný první dojem na základě pouhého pohledu. Když jsem se dověděl, že budu poslán do Dolního Benešova a že tam budu snad i několik let jezdit, tak jsem hned šel na internet, abych se podíval, kde to je. A vyhledávač vám nabídne i fotky, před vámi se objeví to panorama a vy si řeknete: ‚Nádhra! Je to takové i ve skutečnosti?‘ Úplně živě si pamatuji, s jakou nespokojeností jsem se poprvé blížil ke kostelu od vlaku a říkal jsem si: ‚Kde je ten rybník?‘

A co mě zaujalo takřikajíc ‚na druhý pohled‘, je ochota, přívětivost a uctivost místních obyvatel. Nejen těch, které jsem měl tu čest navštívit a poznat, ale i neznámých dětí a lidí, kteří mě zdraví na ulici. To je věc, která je čím dál vzácnější, ani v mém rodném kraji se už lidé v obcích o velikosti Dolního Benešova běžně nezdraví.

Prvními lidmi na Hlučínsku, které jsem měl možnost poznat osobně, byli kněží. Myslím tím nejen vašeho pana děkana, který mě moc mile přijal a otcovsky o mě pečuje, ale i kněze z blízkých farností, kteří taky přispívají k tomu, že se v tomto kraji cítím dobře a že se tu mám čemu přiučit. Dobří kněží nejsou žádnou samozřejmostí, a proto vás prosím, abyste se za ně často modlili a byli za ně vděční.

Dobrym knězem se nikdo nenarodil, všichni jsme hříšní lidé a jen s mimořádnou dávkou Boží milosti je možné se dobrým knězem stát. A kdo jsem já, že mám tu troufalost po něčem takovém toužit? Ted' už trochu víte, kdo jsem, a tak se můžete k tomuto ‚dílu‘ přidat a prosit Svatého Ducha, aby svou milost dal, a já abych Mu to moc nekazil a s Ním spolupracoval. Ze srdce děkuji za vaše modlitby a přízeň!“

„Vojtěchu, děkuji vám jménem svým i jménem našich čtenářů, že jste si pro nás udělal čas a prozradil nám tolik informací ze svého života. Stejně, jako se modlíte vy za nás, budeme myslet modlitbou i my na vás. Jsme rádi, že se vám u nás líbí a těšíme se na vaši další návštěvu, a možná na váš písemný příspěvek do některého z příštích Nedělníků.“

Rozhovor připravila Marie Ohřálová

ROZLOUČENÍ

V uplynulých dnech se naše rodina ocitla v situaci, ve které se každodenně ocitá mnoho rodin na světě, odešel nám blízký, milovaný člověk. U nás na Hlučínsku je díky bohu stále ještě mnoho rodin, které se snaží zajistit, pokud je to jen trochu možné, důstojný odchod svých blízkých doma, v kruhu nejbližších. Tak to bylo i u našeho dědečka, za což jsem velmi vděčná hlavně mojí mamince, že přes všechny těžkosti i svoje vlastní bolesti toto umožnila a s Boží pomocí zvládla.

Poslední rozloučení s milovaným člověkem je vždy těžké, u nás věřících snadnější v tom, že věříme, že se s nimi opět jednou setkáme. I naše rodina se na tento den připravovala s přáním, aby vše proběhlo, tak jak má. Mše svatá i pohřební obřady byly pak tou nejdůstojnější oslavou života našeho dědy, za což patří velký dík především našemu panu faráři. Dědeček se vždy velmi živě zajímal o dění ve farnosti a rád naslouchal, když jsem mu vyprávěla například, kdo měl křtiny, jak jsme prožili velikonoční obřady, jaké měl pan farář kázání. Byl pyšný na své ministrující pravnučky a zajímal se o jejich službu. Myslím si, že kdybych mu vyprávěla o jeho pohřbu, nevěřil by, že takovou slávu prožívali jeho blízcí i další farníci právě kvůli němu. O svém životě mluvil málo, v posledních letech hlavně se svými vnuky a pravnučky a mnoho z nás se až na pohřbu dozvědělo, co vše měl za sebou, jaké utrpení a strasti musel prožít. Jeho život byl součástí historie jeho „Prajzské“ i se všemi jejími specifiky, mezi něž patří i to, že mnoho mužů a mnohdy ještě chlapců muselo bojovat v řadách německé armády.

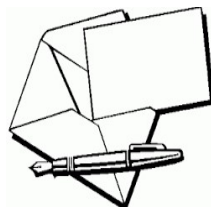
Bohu díky za život a odkaz „obyčejného“ chlapa ze Zábřehu, za to, že jsme si mohli připomenout osudy i jiných, kteří již nejsou mezi námi. Přála bych si, aby odkaz našich předků zůstal v našich srdcích a našich dětech, aby byli pyšní na své dědečky a pradědečky, aby hodnoty jako statečnost, pokora, přátelství, láska a víra v Boží ochranu zůstaly v našich životech i nadále.

Ještě jednou bych ráda jménem celé rodiny poděkovala otci Pavlovi, velmi si toho vážíme! Také bych ráda poděkovala všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na průběhu pohřbu, upřímně Pán Bůh zaplat! MH

NAD DOTAZY FARNÍKŮ/ČTENÁŘŮ

Milí farníci/čtenáři, rád bych poděkoval za Vaše dotazy, které v písemné formě (přes schránku v předsíni kostela) či ústně ke mně doputují. I touto cestou je možné komunikovat a něco se dozvědět. Pokud budu vědět, odpovím nebo zjistím. PKF

Písemný dotaz:

Kde se poděl koberec co byl před oltářem (plyšák!)

Koncem roku 2018 jsme pořídili za vydatné podpory farníků a jejich darů celkem tři koberce do kostela sv. Martina. Jsou to běhouny mezi lavicemi, koberec na dřevěném podiu pod a kolem oltáře a výše uvedený *plyšák* neboli peršan. Při jeho pořizování byla myšlenka, že se rozloží před oltář na největší svátky (vánoce a velikonoce). Jinak je rozložen na faře na chodbě v 1. patře (nepoužívá se v kněžském bytě, kde kněz bydlí v nájmu).

Pokud vůle farníků dá jasně najevo, že výše uvedené užívání je nepřijatelné, bude koberec roztažen před oltářem stále. PKF

Ústní dotaz:

Proč děti při 1. sv. přijímání už nesedí na lavičkách před oltářem, ale sedí ve velkých předních lavicích, když v Zábřehu děti sedí na židlích před lavicemi?

Od roku 2018 už nedáváme dřevěné lavice při výše uvedené slavnosti do presbytáře, a to na základě zkušeností, které jsem v předchozích letech s touto formou umístění dětí udělal. Děti byly poměrně vzdálené od rodinných příslušníků, kteří beztak nedbali na to, aby děti v klidu setrvaly v lavicích. Korunu tomu dávali tzv. fotografové, kteří v souvislosti s „lovením“ zajímavých snímků a detailů dětí vypínali směrem k oltáři svou zadnici, kterou při mši svaté opravdu nepotřebují sledovat.

V Zábřehu sice děti sedí na židlích před lavicemi, ale zůstávají v chrámové lodi, nejsou v presbytáři – tedy v kněžišti. Každý kostel má trochu jinou vnitřní dispozici, se kterou je potřeba pracovat. Po mně přijde do benešovské farnosti kněz, který děti umístí třeba ještě někde jinde – to je jeho zodpovědnost.

PKF

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Emilián

- (Emilianus, m. Dorostori) 18. Července připomínka

Postavení: mučedník; **Úmrtí:** 362;

Atributy: palma symbolizující mučednictví a ohnivá pec, nebo hranice

ŽIVOTOPIS

Žil v Dorostori (či v Durostoru) v Mesii v Bulharsku. Stal se horlivým křesťanem ve víře nepřátelském prostředí. Po výnosu císaře Juliána Odpadlíka a jeho zástupce Katulina byly v obnoveném pohanském chrámu znovu modlám vystavěny oltáře a zakázána pravá bohoslužba.

Emilián, aniž byl zpozorován, modly v chrámu rozbil. Za tento čin proti modlářství prý byl zajatý jistý rolník a Emilián vida, že má trpět nevinný, odvážně prohlásil: "To jsem učinil já." Jeho upřímnost a statečnost mu dopomohla k získání věnce mučednictví. Zbili ho a vhodili do pece.

Sv. Praxeda

21. července - připomínka

Postavení: panna

Úmrtí: před rokem 491

Atributy: almužna, nádoba s houbou a krví mučedníků; zobrazována bývá i s korunou a se svojí sestrou

ŽIVOTOPIS

Podle legendy její rodnou sestrou byla Pudenciána a jejich otec Pudens byl senátorem. Do domu donesl křesťanskou víru údajně už sv. Petr. Praxeda osvědčovala svoji přináležitost Kristu četnou pomocí ostatním křesťanům, zejména při pronásledování. Vynikala štědrostí a láskou k potřebným. Navštěvovala a povzbuzovala vězněné, starala se i o pohřbení mučedníků.

Po smrti byla pohřbena v katakombách sv. Priscily, kde byl uložen i její otec a sestra. První zmínka o účtě k ní pochází z roku 491. jde o nápis v katakombě týkající se jejího chrámu. Martyrologium u připomínky Praxedy zdůrazňuje, že jejímu jménu je zasvěcena bazilika na Eskvilinu.

NEDĚLNÍ PRÁZDNINOVÁ POHÁDKA

O veverce Rézince a třech medvědech

V dubovém lese se všechna, všecička zvířátka chystala na zimu. A jak by ne i paní sojka, která ví kdeco, prorokovala, že ta letošní zima bude obzvláště tuhá. Po ránu byl mech samá jinovatka, od níž zably nožky, a tak jenom – honem, honem, co kde rostlo, do zásobáren a spíží.

Právě tak si počínala i veverka Rézinka. Po celý den jen běhala ze stromu na strom a čeníškem pátrala, kde by ještě našla nějakou houbičku či lískový oříšek. Už tři dny se takto lopotila a svoji spížírníčku ve vykotlaném stromě měla plnou sotva z poloviny.

„Ach jo,“ povzdychla si veverka, „to je pořád starání. Už mám pacičky cele ošoupané – a co nevidět napadne první sních. Jestli to tak půjde dál, ještě budu muset být v zimě o hladu. Vždyť v našem dubovém lese už není ani oříšek, ani hloupá prašivka.“

Jenže, co mohla dělat...

Až jednou. Při hledání náhle narazila na staříčký pařez a jen z čisté zvědavosti nahlédla dovnitř, zda by se tam přece jen nedalo najít něco k snědku. A věřte nevěřte – ona to byla medvědí spíž! Těch dobrot v ní... Bukvice, oříšky, žaludy, sušené houby a kaštiny, jahody, dokonce pláštěv medu...

„U všech duběnek,“ divila se Rézinka, „ti medvědi se ale umějí otáčet. A co by ne,“ potřásla hlavou a zamračila se, „však jsou také tři a tuze velcí. To se jim jinak sbírá potrava. Věru, ti přes zimu nevyhládnou,“ záviděla jim.

Než bys řekl švec, vylihl se v Rézinčině zrzavé hlavičce nápad. Nu, děti, ale pěkně ošklivý.

Veverka se opatrně rozhlédla na všechny strany, zdali se někdo nedívá, a řekla si: „Když jim ze zásob krapítek ubude, na nic nepřijdou, a já nebudu muset do úmoru běhat po lese.“

Hned se do toho také dala. Měla s sebou prostornou mošničku a tu si nacpala, co se do ní vešlo. A horempádem pospíchala domů. Tady mošničku vysypala – a zase k medvědí spíži. Opatrně se rozhlédla, a když opět nikoho nespatriła, hupky šupky s plnou mošničkou domů, s prázdnou k medvědímu domečku. A čím dál více ztrácela obezřetnost, až si nakonec řekla: „Medvědi budou asi někde

na výletě, myslím, že se jich bát nemusím.“

Jenomže to se pořádně spleťla.

Oni ti tři medvědi totiž už drahou chvíli stáli za nejbližším mlázím, ale tak, aby je Rézinka nemohla nevidět, a nevěřili svým očím.

„Kamarádi, vidíte to taky?“ zeptal se překvapeně nejstarší a nejhuňatější medvěd.

„Vidíme, vidíme,“ přikyvovali zbylí dva.

„Nikdy bych to do Rézinky neřekl,“ přidal se prostřední medvěd.

„Stala se z ní zlodějka, to je ale ošklivé,“ mračil se nejmladší medvěd.

A všichni se shodli na tom, že Rézinku musí potrestat.

„Chytíme ji a posadíme do mraveniště, ať jí mravenci dají za vyučenou,“ navrhoval nejstarší.

„Ne, ne,“ opáčil prostřední huňáč, „co abychom ji kožíšek namazali medem a vyváleli v dubovém listí.“

„To taky ne,“ dodal nejmladší medvídek. „Já mám, kamarádi, takový nápad, že to ji vytrestá ze všeho nejvíce.“

Rychle to oběma pověděl, a když skončil, tři medvědi se popadli kolem ramen a tolik se smáli, až na zem popadali.“

Počkali si, až se nic netušící veverka vrátí, hezky si ji obestoupili a pak naráz zabručeli tím nejmocnějším medvědím hlasem: „Baf! Co tu děláš, Rézinko?“

Toho se Rézinka nenadála. Úplně zkoprnělá pustila, co vzala a začala se třepat strachem a povídá: „Nezlobte se páni medvědi, já už to víckrát neudělám, vždyť já jsem to ani nechtěla.“

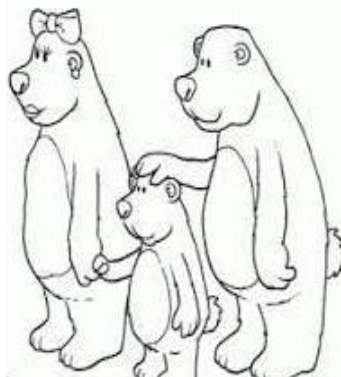

Nejmladší medvěd začal přísně: „My ti, Rézinko, odpustíme, protože tě známe a víme, že jsi jinak hodné a poctivé zvířátko. Ba dokonce ti dovolíme, aby sis odnesla, cos nám vzala ze spižírny.“

„Tak to jste hodní, děkuji, děkuji,“ klaněla se veverka a měla se k odchodu, i když se medvědům smála, jak jsou hloupí.

„Počkej, nikam nepospíchej,“ přidal se prostřední medvěd. „Dáme ti, co ti neprávem patří, ale pod jednou podmínkou. Co sis do té mošničky nachystala, všecičko tady na místě do posledního drobečku sníš.“

Už věděla veverka, kdo se bude smát naposledy. Ale medvědi byli silní a tři - nezbylo jí tedy, než poslechnout.

Ze začátku to šlo dobře, dokonce byla docela ráda, že se může do sytosti najíst, ale čím dál tím víc se jí zdálo, že mošnička snad ani dna nemá a sousto se jí začalo všelijak přičít v hrdle.

„Už vážně nemůžu,“ bránila se veverka, „au, au, a taky mě začíná bolet břicho – co když z toho onemocním?“

Nejhuňatější medvěd na to: „Nechceme, abys byla nemocná, to by nás mrzelo. Můžeš se teď vrátit domů. Ale pamatuj si pro příště, že na cizí věci se nesmí sahat.“

S těžkým, přetěžkým břichem dovalila se Rézinka jako kulička do svého pelíšku a tam z posledních sil padla a tvrdě usnula.

Když se zas probírala, napadlo ji: „To ale bude ostuda, až se v dubovém lese rozkřikne, že veverka Rézinka je zlodějka...Nu měli medvědi pravdu a hezky mi dali za vyučenou. Teď abych jen doma seděla a čekala, až se to nejhorší přežene.“

Jenže i tentokrát se Rézinka v medvědech zmýlila. Oni nebyli pranic zlí a nechtěli jí ublížit. Nikomu o té příhodě se spížírnou neřekli, ba naopak ještě velkou starost měli, jestli se veverka přece jen nerozmnemohla.

Vyslali za ní nejmladšího medvídka.

„Haló, Rézinko, jsi doma?“ bušil na veverčina vrátka.

Rézinka zprvu nechtěla otevřít, tuze se styděla, ale nakonec pustila medvěda dovnitř.

A jakou měla radost, že je vše zase v pořádku, že už se nemusí bát žádné ostudy, to si můžete, děti, myslet.

Veverka si navždycky pamatovala, že krást se nesmí – a co víc, ještě jiná zvířátka v lese ze své spížírny podarovala.

Zima naštěstí nebyla krutá, jak se předpokládalo, a když se zase na jaře všichni sešli na louce plné rozkvetlých petrklíčů, bylo jim zrovna do skoku. A tak tančili a zpívali, každý co uměl a jak dovedl.

PRO ZASMÁNÍ

U lékaře:

„Pane doktore. Vy jste prostě kouzelník. Vůbec jsem nevěřil, že mi předepíšete lék, který by mi mohl pomoci. A koukejte, jsem naprosto v pořádku.“

„Pane Nováku, popravdě řečeno, kouzelníkem je lékárník. Já jsem vám omylem dal místo receptu lístek, na kterém jsem se pokoušel rozepsat propisku.“

U soudu:

„Dovedu sem několik svědků, kteří vás viděli na místě činu.“

„A já dovedu tisíc svědků, kteří mě tam neviděli.“

Svolává si mistr podřízené:

„Teď jsem byl kvůli vám na koberečku u ředitele, že tu pracuje jen půlka z vás a ta druhá se jen fláká... Tak si pamatujte, že od teď to bude naopak!“

V uhelných skladech přijali nového pomocníka. Vedoucí si ho dal zavolat.

„Karle, pracuješ tady dva měsíce a ještě neumíš rozeznat jednotlivé druhy uhlí. Nic ses nenaučil!“

„Jednu důležitou věc jsem se přece naučil, pane vedoucí.“

„Kterou?“

„Že jedna tuna má osm set kilo.“

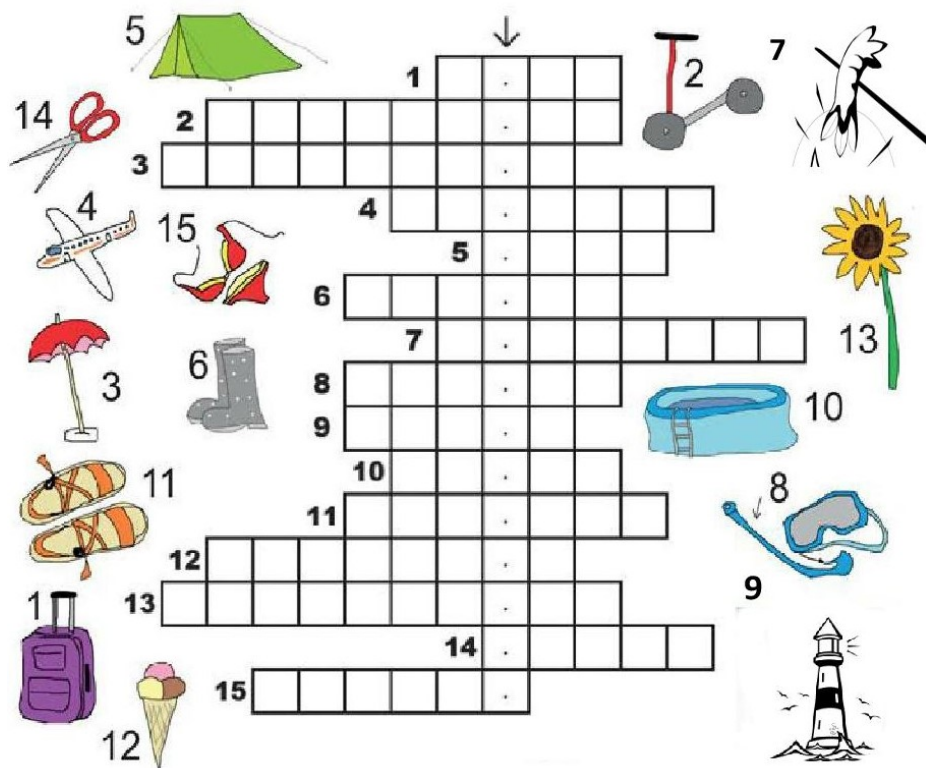
(Zdroj : Nezbeda)

Připravila Marie Ohrálová

Nedělníček dětem

!!! SOUTĚŽ!!!

Na co nesmíte zapomenout v létě?

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz - do neděle 25. července.

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „HOLA HOLA LÉTO VOLÁ“

Soutěže se zúčastnilo celkem 9 dětí. Z Dolního Benešova 5 ze Zábřehu 0, přespolelních 4. V krabičce byly 3 odpovědi; 6 odpovědí přišlo na email.

1. cena – knížka – **Elena Janíková**; 10 let – Dolní Benešov
2. cena – karty Černý Petr – **Honzík Duda**; 5 let - Dolní Benešov
3. cena – klíčenka – **Matyáš Vitásek** – 3. tř. – Dolní Benešov

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.
Výhercům blahopřejeme

NAJDI 10 ROZDÍLŮ

KOPR, ASTRA, DYŇE, JETEL, JEČMEN, ŠIPEK

KYTARA, HOBOJ, PIANO, HOUSLE, BASA

Skrývačky – rostliny

V zátoce bylo mělko, proud tam byl nepatrný. • Jirka strachem sotva dýchal, jak se bál bouřky. • Musím přiznat, že tedy něco takového jsem ještě nikdy neviděl. • Kamarád je televizní divák, nic jiného nedělá. • Koupili jsme kráječ menší, na zeleninu nám stačí. • V naší pekárně pečou vynikající chleba.

Skrývačky – hudební nástroje

Mistr vzal učňovi kyt a raději to okno zasklil sám. • Určitě z toho bojácného psa vychováme dobrého hlídače. • V Africe jsme spatřili zebry a byli tam také supi a nosorožci. • Je naší snahou sledovat výkony všech sportovců. • Žába samozřejmě skákala k vodě.

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na červenec 2021

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	5.7.	7.00	Za Štefana Galamboše, rodiče a sourozence	
Út	6.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	7.7.	18.00	Za Miloslava Vavroše, + manželku, dvoje + rodiče, sestru, zetě...	
Čt	8.7.	18.00	Za + Elišku Chříbkovou a za rodiče z obou stran	
So	10.7.	7.00	Za + Josefa Balarina – měsíční	
So	10.7.	11.00	Svatba:	
Ne	11.7.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	11.7.	Záb 8.30	Za Josefa Sovíka, dvoje rodiče, sourozence, za živou a + rodinu	
Ne	11.7.	10.00	Za Josefa a Edeltraudu Kokešovy a za živou rodinu	
Po	12.7.	18.00	Za živé a + farníky	
St	14.7.	18.00	Za + Vlastimila Prchalů – měsíční	
Čt	15.7.	18.00	Za + Josefa a Marii Postulkovy, syna, rodiče z obou stran a ž.r.	
So	17.7.	7.00		
Ne	18.7.	7.00	Za + osobu	
Ne	18.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kramáře, rodiče a za živou rodinu	
Ne	18.7.	10.00	Poděkování za 90 let života (Josef Rakús), prosba o dar zdraví...	
Po	19.7.	18.00	Za Hedviku Persichovou, manžela, dva syny, dceru, snachu ...	
Út	20.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	21.7.	10.30	Svatba:	
St	21.7.	18.00	Za + Jana Widláka (výroční) a za + manželku	
Čt	22.7.	18.00		
So	24.7.	7.00	Za + Annu Faikovou, manžela, dceru a všechny + z rodiny Hof...	
Ne	25.7.	7.00	Za živé a + Anny z Dolního Benešova	
Ne	25.7.	Záb 8.30	Za Emilii Suchánkovou, manžela a za živou rodinu	
Ne	25.7.	10.00	Za Bruna a Hedviku Novákovy, za živou a + rodinu a za +++	
Po	26.7.	18.00	Za + rodiče, sourozence a duše v očistci	
Út	27.7.	6.30		
St	28.7.	18.00	Za Aloisii Porubovou, manžela a za živou rodinu	
Čt	29.7.	18.00	Za Jana Krakovčíka, rodiče a všechny + z rodiny Štefkové	
So	31.7.	7.00		
So	31.7.	ČK 17.00		
Ne	1.8.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	1.8.	Záb 8.30	Za Jakuba Mrkvu, dvoje rodiče, sourozence a švagrovou	
Ne	1.8.	10.00	Za členy Živého růžence – A	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVENCI

Sbírka na OPRAVY – neděle 1. 7. 2021

PRAŠIVÁ 2021

Dolní Benešov byl na letošním Setkání dětí a rodin s otcem biskupem zastoupen čtyřčlennou mužskou výpravou ve složení: pan děkan, bohoslovec Vojtěch, Erik a Jirka.

Ve čtvrtek 1. července ráno jsme nastoupili do autobusu plného bolatických a strahovických dětí, který nás dopravil pod Prašivou.

Program setkání byl připraven jako cesta s několika zastaveními, kde nás čekaly aktivity a úkoly připravené pracovníky pastoračních center ostravsko-opavského biskupství, Biskupskými lesy, ale i sestrami boromejkami, ostravskými salesiány a dalšími dobrovolníky.

Počasí nám přálo, pan děkan se naučil plést vánočku, kluci si domů odvezli bylinkové čaje a malované kamínky, a přestože jsme se nakonec nepotkali a nevyfotili se svým otcem biskupem, mohli jsme celý den prožít v radosti, že jsme děti chráněné a milované svým Otcem nebeským.

VoKo

**Ať „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné, a sváteční chvíle.**

Kříž před opravou

Kříž po opravě

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohrálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/> Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.
Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917